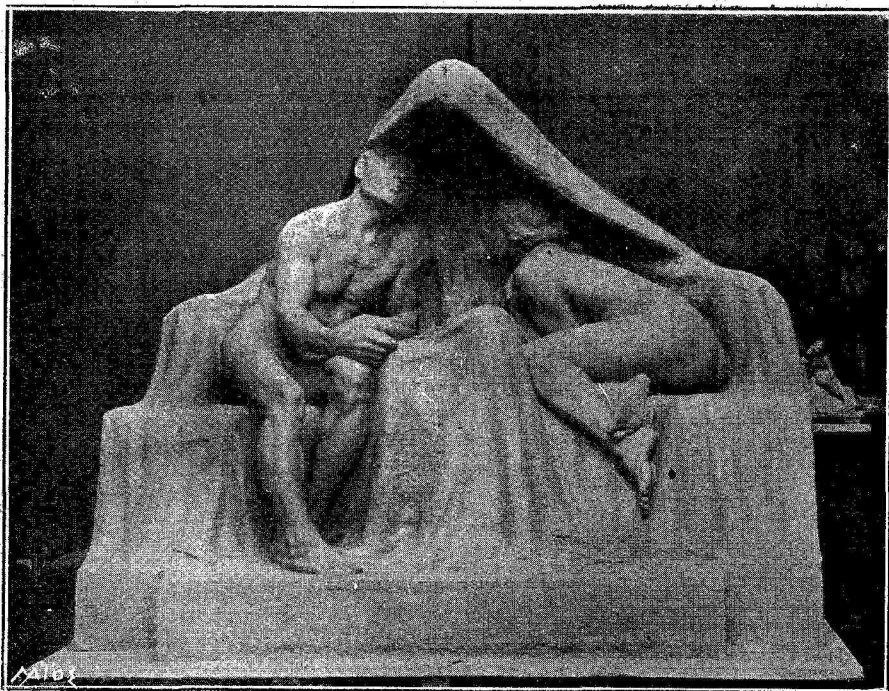

Κ. Δημητριάδου.

«Εἰς τὰ ὄνειρα τὰ ἀγνοηθέντα καὶ ἠττηθέντα».

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Οἱ Ἕλληνες εἰς τὸ Salon.

«Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἐφετεινοῦ Σαλὸν τὰ ὅποια ἐξεδόθησαν τελευταῶς μᾶς ἐπεφύλαξαν μίαν ἑλληνικὴν συγκίνησιν. Εἰς τὰς troisièmes medailles ἦλθεν ἐκ τῶν πρώτων τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλλήνος γλύπτου κ. Κ. Δημητριάδου.

Ἡ νίκη αὐτῆ τῆς Ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας εἰς τὴν ἐπισημοτέραν τῶν Παρισίων Ἐκθέσεων τῆς τέχνης μᾶς κάμνει σωβριστάς. Διὰ πρώτην φορὰν τὸ Σαλὸν ἀπονέμει χρυσοῦν μετάλλιον εἰς Ἕλληνα, ἀφότον ὑπάρχει. Ὁ πρώτος Ἑλλήν medaillé τοῦ Σαλὸν εἶνε ὁ Δημητριάδης. Τὰ μέταλλα εἶνε μετρημένα καὶ τὰ διεκδικοῦν στρατιαὶ δυνατῶν Γάλλων. Οὕτω ἀπὸ τοῦ 1889 μόλις δύο δεύτερα μέταλλα ἐδόθησαν εἰς ξένους, καὶ τρίτα μέταλλα ὄχι περισσότερα τῶν δέκα. Ἐφέτος δεύτερα μέταλλα ἐδόθησαν ἐν συνόλῳ ἑξ καὶ τρίτα μέταλλα δώδεκα. Ἐκ τῶν τελευταίων δύο μόνον ἐδόθησαν εἰς ξένους, τὸ ἓνα εἰς τὸν Δημητριάδην καὶ τὸ ἄλλο ἔλαβεν εἰς γλύπτης Ἀμερικανός.

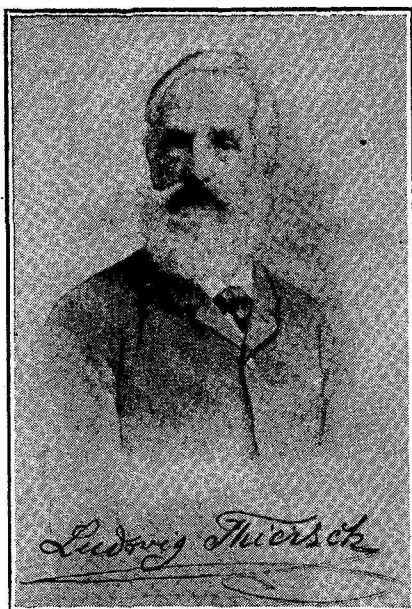
Ἄς σημειωθῇ ἐν τούτοις ὅτι ὁ ἰδικός μας γλύπτης, μόνον ἕνεκα τοῦ ἀδιεξόδου εἰς τὸ ὅποτον εὐρέθη ἡ ἐπιτροπὴ ἀπὸ τὰς πολλὰς διεκδικήσεις, ἀπεκλείσθη ἀπὸ τοῦ δευτέρου μετάλλιον. Ἦτο ἐνδεδειγμένος δι' αὐτὸ, ὑποσηριζθεὶς ἀπὸ τὴν γνώμην μεγάλων καλλιτεχνῶν τῆς Γαλλίας, εἰς τὰς δύο πρώτους γύρους τοῦ Ζουρῦ. Τὴν τελευταίαν ἡμέραν, πρᾶγμα πολὺ φρονικὸν διὰ τοὺς γνωρίζοντας τὰ ἐν Παρίσις, ἔχασεν τὸ δεύτερον μετάλλιον παρὰ δύο ψήφους! Τοῦ λοιποῦ, ὥς ὅλοι οἱ μενταγιέ, δικαιούται νὰ στέλλῃ δύο ἔργα εἰς κάθε ἐκθεσὶν τοῦ Σαλὸν, τὰ ὅποια χωρὶς νὰ ἐφίστανται καμμίαν κρίσιν, θὰ εἰσέρχονται αὐτοδικαίως καὶ θὰ ἔχουν προτεραιότητα εἰς τὴν τοποθέτησιν.

Ὁ Δημητριάδης εἶχεν ἀποσταλῇ εἰς τὴν Εὐρώπην

πρὸ πέντε ἐτῶν ὡς ὑπότροφος τοῦ Ἀβερωφείου κληροδοτήματος τοῦ Πολυτεχνείου, καὶ ἐσπούδασεν εἰς τὴν ἐν Παρίσις Σχολὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

Ἀντὶ νὰ ἐμφανισθῇ μὲ ὥραιες μπακατέλες, ἐξεδήλωσεν ὅλην τὴν τὴν σοβαρὰν προσπάθειαν ἀπ' ἀρχῆς μὲ τὸ «Δίλημμα», ἐκεῖνο τὸ δυνατόν κομμάτι τῆς σκέψεως καὶ τοῦ ἄλγους, τὸ ὅποτον ἐξέθηκε πρόπερσιν εἰς τὸ Σαλὸν. Πέρουν ἐξέθηκε μίαν θλίψιν μνημείου, φορικύσαν ἀπὸ ἀλήθειαν, γυνὴν ῥάχνει γυναικός, καὶ μίαν γυναικεῖαν προτομήν. Ἐτυχε τιμητικῆς μνείας. Ἐφέτος παρουσιάσθη μὲ μεγάλο γλυπτικὸν σύμπλεγμα, τὸ ὅποτον καὶ ἐτιμήθη μὲ τὸ χρυσοῦν μετάλλιον.

Ὁ τίτλος τοῦ συμπλέγματος ἴστε «Aux rêves ignorés et vaincus». Καὶ τὸ σύμπλεγμα τοῦτο καθὼς καὶ τὰ προσηγμένα ἔργα του, εἶνε ἀποσπάσματα ἀπὸ μέγα μνημείον, τὸ ὅποτον σκοπεύει ὁ γλύπτης νὰ ὑψώσῃ εἰς τὰ ὄνειρα τὰ ἀγνοηθέντα καὶ νικηθέντα, εἰς τοὺς ἀγνώστους τῆς ζωῆς, οἱ ὅποιοι ἔσβυσαν μέσα εἰς τὴν θύελλαν τῶν κοινωνιῶν μαζὶ μὲ τὸ ἀνεκπλήρωτον ὄνειρόν των, χωρὶς κανεὶς νὰ γνωρίῃ οὔτε αὐτό, οὔτε ἐκείνους. Οἱ Γάλλοι κοιτικὸι τοῦ Σαλὸν, ὅπως ὁ Βελὸν καὶ ὁ Τόμσον, τὸ ἀνέφεραν μεταξὺ τῶν πρώτων. Ὁ Σαλμὼν γράφει ὅτι ὁ Δημητριάδης εἶνε ὑπόσχεσις γλύπτου «λιτοῦ καὶ στιβαροῦ». Ὁ Ζὰν Κλώντ γράφει διὰ τὸ σύμπλεμά του: «Ὡραϊστάτον ἔργον, ἰσχυρὸς καὶ λεπτῆς πλαστικῆς, ὅπου ἡ ζωὴ ἐκοιτῆται εἰς ὥραιότητά». Ὁ Σεργέ εἰς τὸ περιοδικὸν «Νέα Ἐπιθεωρησις»: «Ἐξοχα προτερήματα ἐκτελέσεως, κυρίως εἰς τὸ γυναικεῖον γυμνόν, σύμπλεγμα σημαντικόν». Αἱ καθ' ἑαυτὰς ἐμφανιζόμεναι κοιτικαὶ τοῦ Σαλὸν ἀσχολοῦνται μὲ αὐτὸ κολακευτικὰ ῥητάτα. Αἱ δύο μεγάλα Ἐπιθεωρήσεις τῆς τέχνης «Art et artistes» καὶ «Art decoratif» ἐζήτησαν δι' ἐπιστολῆς των ἀπὸ τὸν κ.

Λουδοβίκος Θείριτσος

Ο ἐν Μονάχῳ ἀποθανὼν ἀγιογράφος.

Δημητριάδην φωτογραφίας ὧν τῶν γλυπτικῶν του ἔργων πρὸς δημοσίευσιν.

Σπεύδω ν' ἀναφέρω τοὺς ἀντιπροσωπεύσαντας ἐπίσης τὴν νεοελληνικὴν τέχνην εἰς τὸ Σαλὸν ἐφέτος κυρίως Πάλλην, Μηλιάδην καὶ Γκέσκον, διὰ τὰ ἔργα τῶν ὁποίων δυστυχῶς ποῦ λείπει ὁ χῶρος νὰ ὁμιλήσω, ἰδίως τῶν δύο τελευταίων, οἱ ὅποιοι ἔτυχον τῆς τιμῆς νὰ γίνουν διὰ πρώτην φοράν δεκτοὶ εἰς τὸ Σαλὸν καὶ ὑπόσχονται πολλά. Οἱ κ. Πάλλης, ὅπως πάντοτε, περιελήφθη εἰς τὴν κίνησιν τῆς ἀγορᾶς. Οἱ μικροὶ του πίναξ με τοὺς καλογήρευσ; ἐπωλήθη περὶ τὰς 2,000 φρ.

Ζ. Παπαντωνίου

Ἐξ ἀνταποκρίσεως σταλείσης ἐκ Παρισίων πρὸς τὴν «Πινακοθήκην» ἀποσπόμεν τὴν ἐξῆς περικοπὴν ἀφορῶσαν νεαρόν Ἕλληνα ἐκθέτην τοῦ Salon.

Τὸ «Ἄσμα τῆς Ζωῆς» τοῦ Κωνστ. Γκέσκου, ὡς ἀποτελοῦν ἀκριβῶς ἐν ἄσμα τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία σήμερον ἐνδυναμουμένη καὶ αὐτὴ θέλει νὰ παρουσιάσῃ καὶ τι ἀριώτερον καὶ σοβαρότερον, δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ ἔργα ποῦ μπορεῖ κανεὶς—ἐκεῖνος ποῦ ἔχει τὴν παρατηρητικότητά καὶ τὴν καλαισθησίαν—νὰ τὸ παρίδῃ.

Τὸ «Ἄσμα τῆς Ζωῆς» τοῦ Γκέσκου τὸ ὁποῖον ζητεῖ νὰ ἐκχύσῃ ἀπὸ τοὺς τόγους τῆς λύρας ἐνὸς ἀγωνιστοῦ, ἐνὸς γέροντος πατοῦντος τὸ τόξον καὶ ἐρευνῶντος εἰς τὰς χορδὰς διὰ νὰ συλλάβῃ τὴν ἁρμονίαν τῶν τελευταίων τῆς ζωῆς του ἡμερῶν, εἶνε ἀληθῶς ἀπεικονισμὸς ἐπὶ πάντων εἰς τὴν γηραιὰν φασιογνωμίαν τοῦ Ἀοιδοῦ, ἡ ὁποία βυθίζεται εἰς ἕνα ὁλόκληρον παρελθόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ζητεῖ νὰ ἀποσῶρῃ ὅλον τὸ ἀληθινὸν σθένος διὰ νὰ φάλλῃ τὸ ἄσμα του.

Ἡ τόνωσις τῶν χειρῶν, ἡ θετικότης τῆς στάσεως καὶ κυρίως ὁ χρωματισμὸς εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ προτερόρηματα ποῦ ἀνοίγουν κάποιον φωτεινότερον δρόμον σὲ ἕνα νέον καλλιτέχνην, ὅπως εἶνε ὁ Γκέσκος.

Τὸν χρωματισμὸν του αὐτόν, τὸν εἶδα πολὺ κυβερνῶμενον ἀπὸ τὸν Ἡθικὸν σκοπὸν τοῦ Καλλιτέχνη.

Ἰσως τις μέσα εἰς τὴν γηραιὰν μορφήν τοῦ γηραιοῦ Ἀοιδοῦ ἐπύθει νὰ ἴδῃ κάποιαν φωτεινότητα ἱεροτέραν καὶ κάποιον κορυφίον ἐνατενισμὸν πρὸς κάποιον ἰδαρικὸν σημεῖον ἐν ἑλευθεριώτερον, ἀλλ' ὅλα ταῦτα ἀναγόμενα

εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ θέματος καὶ εἰς τὸν τρόπον τῆς ἐκφράσεως ὁ ὁποῖος διὰ κάθε καλλιτέχνην εἶνε ἴδιος, ἐναπόκειται εἰς αὐτὴν τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἐργάτου, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ συμμορφώσῃ τοὺς τύπους του σύμφωνα με τὸ συναισθητικὸν του. Ὁ χρωματισμὸς του ὁμῶς ἐνέχει κάποια θετικότητα καὶ κάποια ἀλήθεια, ὅχι συνήθη εἰς τοὺς σημερινούς μας ζωγράφους. Καὶ εἰς τὸν χρωματισμὸν του αὐτὸν ἴσταιται μεταξὺ μᾶς μέσης κλίμακος ἀπὸ τὴν ὁποίαν δύναται νὰ βαδίσῃ ὅλους τοὺς δρόμους ὅταν θέλει.

Ὁ Γκέσκος φαίνεται νὰ ἀντελήφθῃ τὴν Ζωγραφικὴν τέχνην καὶ τὸν σκοπὸν τῆς καὶ ἂν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρουσιάζει εἰς τὸ Ἄσμα τῆς Ζωῆς ὡς σύμβολον, τὸ πολλαπλασιάσῃ εἰς τὸ μέλλον εἰς χαρακτηρισμοὺς καὶ συναισθήματα ἔτι ἀδρότερον, ἔτι φωτεινότερον ἀναντιρρότητος θὰ δρῇ δάφνας, καὶ μαζὶ μετὰ ἄλλα στοιχεῖα τῆς νεοελληνικῆς τέχνης ζωογονουμένη καὶ ἡ ζωγραφικὴ μας εἰς τὸ ἔθνος μας, θὰ ἐλαττώσῃ τὰ θλιβερά συναισθήματα, τὰ ὁποῖα δοκιμάζει κανεὶς, ὅταν ἐπισκεπτόμενος ὡς Ἕλληνα μίαν διεθνῇ ἐκθεσὶν δὲν εὐρίσκει ἐπαξίως ἀντιπροσωπευομένην τὴν Ἑλλάδα.

Θεοδ. Κυριαῖος

*

Εἰς τῶν συμπαθεστέρων ζωγράφων, συνεργάτης προσφιλεῆς τῆς «Πινακοθήκης», ὁ Νικόλαος Ἀλεκτορίδης ἀπέθανε ὑπὸ τὰς ὀδυνηροτέρας συνθήκας ἀγωνιώδους καὶ ἀδίκου θανάτου. Ἐκδραμὼν εἰς Βουλιαγμένην μετὰ φιλικῶν ὁμίλων, παρωτρύθη νὰ λουσθῇ καὶ τοὶ ἀγωνοὶ νὰ κολυμβᾷ εἰς θέσιν λίαν ἐπικινδύνου καὶ παρασυρθεὶς ἐπὶ νύκτα, ἀφ' οὗ μάντην ὁ ἀθλητικὸς τὸ σῶμα καλλιτέχνης ἠγωνίσθη νὰ σωθῇ.

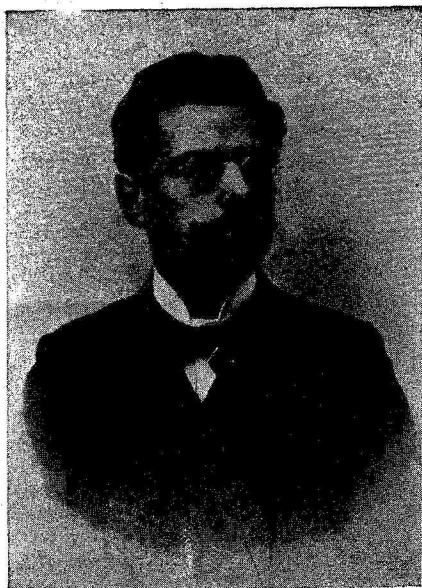
Ὁ Ἀλεκτορίδης ἐγεννήθη ἐν Κιαισαρείᾳ ἐν Κων) πόλει ἠρξάτο τῶν καλλιτεχνικῶν του σπουδῶν, μαθητεύσας παρὰ τῷ ἐκείνῳ Ἰταλῷ ζωγράφῳ κ. Ζοναρο. Τῷ 1893 ἦλθεν ὅπως ἐγκατασταθῇ εἰς Ἀθήνας; ἔκτοτε δὲ εὐργασθῇ μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ φιλοτιμίας. Αφοσιώθη εἰς τὴν τέχνην, προσπαθῶν νὰ φανῇ ἀντάξιος αὐτῆς. Ἡ ἐργασία του ἐδείκνυε διαρκῶς πρόοδον, τὰ τελευταῖα δ' ἔργα του ἀποδεικνύουν πόσον εὐρὸν μέλλον εἶχε.

Ἄνευ εἰδικῶν σπουδῶν κατόρθωσε χάρις εἰς τὴν ἰδίαν ἐπιμονὴν καὶ τὴν λεπτήν ἀντίληψιν νὰ παραγάγῃ πίνακας, ἐλκύσαντας τὴν προσοχὴν τῶν συναδέλφων του καὶ τῶν κριτικῶν. Τὰ ἔργα του, ἰδίως τὰ τοπία, πρὸς ἃ ἰδιαίτερον ἠσθάνετο ἀγάπην, ἦσαν μελετημένα, εἰλικρινῆ, γεμάτα φῶς καὶ χρῶμα. Εἰς ἐκάστην ἐκθεσὶν — καὶ ἐξέθετε ἔργα διαφόρων εἰδῶν τέχνης καὶ ἐπεξεργασίας: προσωπογραφίας, τοπία, ἀγιογραφίας, συνθέσεις, θαλασσογραφίας, ἔργα θετικῆς τέχνης καὶ ἔργα νεωτεριστικὰ—ἀπεκάλυπτε τις καὶ νέα πλεονεκτήματα. Ἰχνη-

Ν. Ἀλεκτορίδης

λάτει τὴν τέχνην, τὴν ἰδιότροπον αὐτὴν καὶ εὐπετὴν φύσιν. Τὴν κατέδωκε· τότε τὴν συνελάμβανε καὶ τότε αὐτὴ ἀφίπτατο τέλος θὰ τὴν κατέκτα, ἐὰν αἱ εὐγενεῖς αὐτοῦ προσπάθειαι, αἱ ὁποῖαι θὰ μετεμορφώοντο

Φ. δὲ Σιμόνε Μπροῦδερ

Ὁ διαπρεπὴς ἐν Ἰταλίᾳ φιλέλλην.

εἰς σταθερὰν ἐκδήλωσιν τοῦ ταλάντου του δὲν ἀνεκόπτοντο ὑπὸ τοῦ θανάτου. Καὶ ὅς οὖν θάνατος! Αὐτὸς ὁ συγχρό-
τατα μευιδῶν, ὁ εὐθυμος, ὁ ἀποδίδων ἐπὶ τῆς ὁδόνῃς
με τὴν ὁρῆσιν τὸ φῶς καὶ τὴν γαλήνην, ἔπεσεν θῦμα
τῆς μοσχοτερᾶς καὶ ἀγριότητος τοῦ θανάτου ἐνέδρας.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς ἀτομικῆς ἐργασίας του, ὁ Ἀλεκτο-
ρίδης σημαντικὰς προσέφερε ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἑλλην.
καλλιτεχνίαν διὰ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ ἐν τῇ «Καλλιτεχνικῇ
Ἑταιρείᾳ», ἐν ἣ ἐργάσθη ἀπὸ τῆς συστάσεώς της ὡς
εἰδικὸς γραμματεὺς με ἀκατάβλητον ζῆλον. Ἡ ἱκανότης
αὐτοῦ ὅπως συγκεντρεῖ τοὺς καλλιτέχνας καὶ διοργανοῖ
τὰς ἐκθέσεις ἦτο ὅλως ἰδιάζουσα. Πρὸς πάντας προση-
νῆς, μετριόφρων, ἀλτρουστῆς μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐρ-
γάζηται χάριν τῶν συναδέλφων του, συνιστῶν τοὺς πί-
νακας αὐτῶν εἰς τοὺς ἐπισκέπτas, ἀνεξίκακος, σπατα-
λῶν τὴν ἀκμὴν τῶν 35 ἐτῶν ὅπως ἀναδειχθῇ ἡ Ἑλλ.
τέχνη, εἶχε καταστή ὁ κύριος μοχλὸς τῆς προόδου τῆς
«Καλλιτεχνικῆς Ἑταιρείας».

Ἐκ τῶν ἔργων του, ἀρκετὰ ἔχει δημοσιεύσῃ ἡ «Πι-
νακοθήκη», ἀπὸ τοῦ Ἀθένου τοῦ πρώτου ἔργου με τὸ
ὅποdon ἐνεφανίσθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν Διεθνή ἐκθε-
σιν, μέχρι τῆς Ὁδῆς τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ τελευταίου
μετ' ἀξιώσεων συνθετικοῦ ἔργου του.

Ἡ Ἑλλ. τέχνη ἀπώλεσεν ἓνα ἰσχυρὸν παράγοντα ἀφο-
σιωθέντα ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ἐργάτην ἅμα προοδευτικὸν
καὶ συμπαθῆ.

Διωρίσθη διδάσκαλος τῆς ἱερογραφίας εἰς τὸ Πολυ-
τεχνεῖον ὁ ζωγράφος κ. Στέφ. Λάνττας (Κυριακὸν
σχολεῖον) εἰς τὴν θέσιν τοῦ μακαρίτου Λαμπάκη.

Ἐπωλήθη ἐν Παρισίοις κατὰ τὴν ἐκποίησιν τῶν βι-
βλίων τοῦ μακαρίτου Λανζέ ἓνας Μολιέρος, τὰς σελίδας
τοῦ ὁποίου εἶχε διακομήσει με εἰκόνας ὁ περίφημος
Μορώ ὁ νεώτερος. Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἠγοράσθη ἀντὶ τοῦ
ἐκκλησιαστικοῦ ποσοῦ τῶν 177,500 φράγκων παρὰ τινος
Παρισικοῦ βιβλιοπωλείου.

Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγαλειότερον ποσὸν τὸ ὅποdon ἐπληρώθη
μέχρι τῶν ἡμερῶν μας πρὸς ἀπόκτησιν ἐνὸς βιβλίου.

Ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸ εἰκοσιπέντε περίπου ἐτῶν ἠγοράσθη
ἐν βιβλίον Ψαλμῶν τοῦ Δαυὶδ χρονολογούμενον ἀπὸ τοῦ

1459 ἀντὶ 125,000 φράγκων. Ἐν ἐπίσης χειρόγραφον
τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Λιδότου κατὰ τὸ 1879 ἐπωλήθη
ἀντὶ 76,000 φράγκων.

Μεταξὺ αὐτῶν δύναται νὰ συγκαταλεχθῇ καὶ ἡ πρώτη
ἐκδοσις τῆς «Λεκαμέρου» τοῦ Βοκκαίου, ἥτις κατὰ τὸ
1812 εἶχε ἀγορασθῇ ἀντὶ 56,500 φράγκων.

Διωρίσθη καθηγητὴς τῆς σκιαγραφίας εἰς τὴν διὰ
νόμον προστεθεῖσαν νέαν θέσιν ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ σχο-
λῇ τοῦ Πολυτεχνείου ὁ κ. Σπυρ. Βικᾶτος. Εἰς τὸν
φίλιτον ζωγράφον ἀπευθύνομεν θερμὰ συγκατηήρια.

Ὁ ἀποθανὼν ἐν Παρισίοις ἰδρυτὴς τῶν μεγάλων κατα-
στημάτων τοῦ Λούβρου κατεῖχε μερίστην περιουσίαν, ἐκ
250 ἑκατομμυρίων ἄλλ' ἀναρίθμητοι συγχρόνως καὶ οἱ
ὑπ' αὐτοῦ ἐδωκεντῆντες, ἰδίᾳ οἱ ζωγράφοι. Ὅταν τῷ
1885 ἀπεσφύθη τῶν ἐργασιῶν, ἀπεφάσισε νὰ ἰδρύσῃ
καλλιτεχνικὴν πινακοθήκην. Ἐκ τῶν πρώτων ἔργων
ἠγόρασε τὸν Ἀγγελον τοῦ Μιλλέ ἀντὶ 800,000 φραγκ.
Ἡ καλλιτεχνικὴ του συλλογὴ εἶνε μοναδική, ὅλοι δὲ οἱ
καλλιτέχναι πανταχόθεν ἐσπευδον πάντοτε νὰ τὴν ἐπι-
σπερσοῦν.

Πολλὰ παράπονα διευπλώθησαν ἡμῖν διὰ τὰς ἀδικίας
τὰς γενομένας κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς Καλλιτεχνικῆς
Σχολῆς τοῦ Πολυτεχνείου, ὡς καὶ κατὰ τὸν Ἀβερῶ-
φρον διαγωνισμόν. Ἡ συναλλαγὴ δὲν φαίνεται ἀμετο-
χος δυστυχῶς καὶ ἐκεῖ, ἐνθα μόνῃ ἡ κρίσις καὶ ἡ ἀντί-
ληψις τοῦ καλοῦ δέον νὰ κυριαρχῇ.

Ἐν Ἀμιένη ἐγένοντο τ' ἀποκαλυπτῆρια τῆς εἰς τιμὴν
τοῦ Ἰουλίου Βερν ἀνεγερθεῖσης προτομῆς αὐτοῦ ἐν τῷ
δημοσίῳ κήπῳ. Τὸ ἔργον εἶνε τοῦ γλύπτου Abbott Rozé.
Ἡ προτομὴ ἐστήθη ἐπὶ στήλης, ἐκατέρωθεν τῆς βάσεως
τῆς ὁποίας ὑπάρχουν δύο συμπλέγματα, μητρὸς ἀγαγι-

Τασία Λυμπεροπούλου
Ἀριστοῦχος τοῦ Ὁδείου.

νωσκούσης με τὸ τέκνον της ἐν βιβλίον τοῦ μεγάλου ἐκλακέντου τῆς ἐπιστήμης καὶ ἔφηβος ἀναγινώσκων ἐπίσης καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρός.

✱

Ἐν Γαλλίᾳ ἐωρτάσθη ἡ ἐξηκονταετηρίς τοῦ μεγίστου φιλοσόφου καὶ φιλέλληρος Μάξ Νορδάου. Ὁ Ἕλληνας Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν συνεχάρη τὸν διαπρεπῆ συγγραφέα.

✱

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὑπέργηρος ὁ Λάζαρος Φυτάλης, ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων γλωσσίων τῆς Ἑλλάδος, ὅστις εἰργάσθη εἰς ἀνδριάντας μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Ὁ Φυτάλης τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του διήλθεν ἐν ἀφανείᾳ καὶ πενίᾳ. Ὀλίγοι φίλοι καὶ συνάδελφοι τὸν ἐκήδευσαν ἐν τῷ νεκροταφείῳ.

✱

Εἰς τὸ ἐν Λονδίνῳ θέατρον «Κώσι Θεάτρον» ἐδόθη εἰς τρεῖς κατὰ σειρὰν παραστάσεις ἡ «Ἡλέκτρα» τοῦ Σοφοκλέους Ἑλληνιστὶ ὑπὸ μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς σχολῆς Μπέδφορντ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λονδίνου. Ἡ διερμηνεύσεις ὑπῆρξε τελεία.

✱

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ Νικόλαος Παυλάτος, γνωστὸς διὰ τὰς ἀρχαιολογικὰς μελέτας του περὶ τῆς Ὀμηρικῆς Ἰθάκης.

✱

Ἐν Παρισίοις ἐγένοντο παρὰ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος Λαμάρκ, στηθέντος εἰς τὸν Βοτανικὸν Κήπον τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας. Ὁ Λαμάρκ, δάσκημος φυσιολόγος, γεννηθεὶς τῷ 1744 καὶ ἀποθανὼν τῷ 1827 θεωρεῖται ὁ ἐπινόητης τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως, τὴν ὁποίαν ὁ Δάρβιν ἀπλῶς ἀνέπτυξε καὶ ἐβεβαίωσε διὰ νέων ἐπιχειρημάτων.

✱

Εἰς τὴν ἐφετεινὴν καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λονδίνου ὑπάρχει καὶ εἰς πίναξ τοῦ ζωγράφου Μπερτὰ Χίλς, ὅστις δὲν ἔχει χεῖρας.

Εἰς ἡλικίαν ὀκτὼ ἐτῶν ἐνεκα τρομοδρομικοῦ δυστυχήματος ἀπώλεσε καὶ τὰς δύο χεῖρας. Εἶχεν ὁμως ἔκτοτε ζῆλον εἰς τὴν ζωγραφικὴν, ὅστις μετὰ τὸ δυστύχημά του ἠθέλησε. Ὁ Χίλς ἔμαθε γὰρ κρατῆ τοὺς χροστίησας μετὰ τὰ δόντια. Πρὸς τοῦτο ἐχρησίσθη δύο ὀλόκληρα ἔτη κατὰ τὰ ὁποῖα μετὰ ὑπομονὴν ἀνεξάντλητον ἐνυμνάζετο. Εἰς ἡλικίαν δώδεκα ἐτῶν ἐξέθεσεν ἕνα μικρὸν πίνακα εἰς τὴν Ἀκαδημίαν. Ὁ πίναξ αὐτὸς ἐξετιμῆθη τόσον ὥστε ἡ καλλιτεχνικὴ σχολὴ τῆς Μπριστὸλ τοῦ ἐχορήγησεν ἐτήσιον ἐπίδομα 3,000 φράγκων.

✱

Συνεστήθη εἰς τὴν Γαλλίαν Ἐπιτροπὴ ἀντιπροσωπεύουσα τὰς τέχνας, τὰς ἐπιστήμους, τὸν στρατὸν, τὴν πολιτικὴν, τὰ γράμματα, πρὸς τὸν σκοπὸν ἰδρύσεως ἀνδριάντος ἐντός τῶν Παρισίων ἀφιερωμένον εἰς τὴν Γαλλίδα γυναῖκα.

Μάξ Νορδάου

Τὸ μνημεῖον θὰ ἀφιερωθῇ «εἰς τὴν δόξαν τῆς Γαλλίδος». Θὰ στηθῇ εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Ἀρεῶς καὶ θὰ ἔχη τὴν ἀλληγορικὴν μορφήν ἐκ χαλκοῦ μετὰ βάθρον πεποιικημένον μετὰ ἀγάλματα μικρὰ καὶ ἀνάγλυφα διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐξαίρεται ἡ ἀνδρεία, ἡ ἀφροσύνη, ἡ λιτότης, ἡ ἡλικιωσύνη καὶ τὰ ἄλλα γυναικεῖα πλεονεκτήματα τῆς Γαλλίδος.

✱

Ὁ πρόεδρος τῶν Ἑλλήνων φιλολόγων καὶ κριτικὸς βιβλίου καὶ γραμματικὸς ἀνυπερβλητός, ὁ διὰ χαλκέντερον ἔργασίας δοξάσας τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα, ὁ Κωνσταντῖνος Κόντος ἀπέθανεν. Τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἐργασίαν ἐπεβράβευσεν ὁ πρὸ δύο μηνῶν πανηγυρισμὸς τῆς τεσσαρακονταετηρίδος αὐτοῦ. Ἐλλείπει χώρον, ἐπιφυλασσόμεθα εἰς τὸ προσεχές τεύχος γὰρ γράψομεν ἐκτενέστερον περὶ τοῦ ἐκλιπόντος σοφοῦ ἀνδρός.

✱

Κατὰ τὰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις τοῦ Ὁδείου, ἔτυχε διπλώματος μετὰ διακριτικοῦ μεταλλίου ἡ δεσποινὶς Γαβὴ Λυμπεροπούλου. Εἰς πλείστα συναυλίας ἡ δεσποινὶς Λυμπεροπούλου ἔδειξε τὰ σπάνια πλεονεκτήματα τῆς ὁριᾶς φωνῆς τῆς.

✱

Εἰς τὴν Πετρούπολιν, ἐγένοντο τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Μεγάλου Πέτρου, στηθέντος ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Νέου. Ὁ Μ. Πέτρος παρίσταται σὺν στρατώσας κινδυνεύοντας γὰρ πνιγῶσιν εἰς τὸν κόλπον τῆς Φιλανδίας. Κατὰ τὴν τελετὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων παρίστατο ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας, ἡ χήρα Αὐτοκράτειρα καὶ ἡ Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος.

✱

Ἡ ἐν Σεμλίῳ διαμένουσα κυρία Σπίρτα, ἐκτελοῦσα τελευταίαν θέλησιν τοῦ συζύγου τῆς δωρεῖται τὴν πολυτιμὴν βιβλιοθήκην αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑθν. βιβλιοθήκην, τὴν δὲ πινακοθήκην εἰς τὴν Ἑλληνικὴν πινακοθήκην.

✱

ὑπὸ τοῦ Γερμανικοῦ Ἀδελφείου ἐπωλήθη τὸ ἐν τῷ Ἀγίλλεφ ἄγαλμα τοῦ Χάινε εἰς τὸν ἐκδότην βιβλίων κ. Κάμπε ἐν Ἀμβούργῳ ἀντὶ 10,000 φράγκων. Ὁ κ. Κάμπε προσέβη εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ ἀγάλματος ἐνεργῶν διὰ λογαριασμὸν τῆς Ἐταιρείας Χαινεϊστὼν τοῦ Ἀμβούργου. Τὸ ἄγαλμα ἐδωρήθη ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ πρὸς τὴν πόλιν τοῦ Ἀμβούργου, ἐνθα θὰ στηθῇ.

✱

Ἡ «Ἡλέκτρα» τοῦ Σοφοκλέους ἐδιδάχθη ὑπὸ τῶν μαθητριῶν καὶ τῶν μαθητῶν τοῦ Παγκυπρίου Ἑλλαδευτηρίου ἐν Λευκωσίᾳ. Ἡ διδασκαλία ἐγένετο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ. Τὸ θέατρον ἦτο κατὰμικτον.

✱

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ τμήματος τῆς Ζωγραφικῆς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ ἔχουν οὕτω:

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἐλαβον πτυχίον κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς:
Παπαγαγιώτου Σ., Μπράσας Ι., Βάλβη Ἐρατὸς,
Βουκίδου Μαρία, Ἀνδριελίδης Α., Παυλάκος Σ., Ἀσ-
προγέρακας Ι., Λύτρας Π., Κοττοπούλου Φ., Παπα-
δημητρίου Γ., Ἰερομηΐμων Ι., Τσεβᾶς Ι.
Ἐκ τῆς 6ης εἰς τὴν 7ην προήχθησαν: Γαβαλᾶς Σ.,
Παπαγιώτου Α., Ἀγαπητὸς Β., Κτενᾶς Α., Φαραντά-
τον, Ἀρίνης, Κοκοράβα.
Ἐκ τῆς 8ης εἰς τὴν 9ην Μπουσκίνης, Γεραλῆς, Λα-
ζαρής, Ζηνοβίου.
Ἐκ τῆς 4ης εἰς τὴν 5ην Γουναρόπουλος, Διαμαντό-
πουλος, Ἀλεξόπουλος.
Οἱ μαθηταὶ τῆς 3ης πάντες ἀπερρίφθησαν.
Ἐκ τῆς 2ας εἰς τὴν 3ην Σακούλης, Λαζόπουλος,
Ἀλεξιάδης.
Ἐκ τῆς 1ης εἰς τὴν 2αν Μακρῆς, Μαρκόπουλος.

*

Δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν «Πινακοθήκην» ὁ κ.
Θ. Θωμόπουλος, ἀπαντῶν πρὸς τὸν κ. Πελεκάση, ἰσχυ-
ρίζεται διὰ ἀπεφάνθη ἀδιστάκτως διὰ τὴν δημοσιευ-
θεῖσα ἐν τῇ «Πινακοθήκῃ» Ἀποκαθήλωσις εἶνε ἔργον
τοῦ Α. Θεοδοκοπούλου, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ συνάγει τεκμή-
ρια ἐνισχύοντα τὴν γνώμην αὐτοῦ.

ΘΕΑΤΡΑ

Ἡ ἐφετερινὴ θερινὴ περίοδος ὑπῆρξεν ἀτυχῆς καὶ ὑπὸ
ἔποψιν συγγραφικὴν καὶ ὑπὸ ἔποψιν οἰκονομικὴν τῶν
θιάσων. Εἰς τὴν θεατρικὴν ταύτην κρίσιν συνετέλεσεν
ὁ διαχωρισμὸς τῶν καλῶν ἡθοποιῶν εἰς μικροθιάσους,
οἱ ὅποιοι κατέλαβον τὰ κέντρα τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ ἀνε-
πιτυχὴς ἐκλογὴ ἔργων· τὰ μὲν πρωτότυπα ἦσαν ἀτε-
χνα, αἱ δὲ μεταφράσεις περισσεύοντες περὶ τὰς μᾶλ-
λον ἀνηθικὸν φάσας τοῦ Παρισίου δραματολογίου. Τὸ
κοινὸν ἀπέσχε τῆς τοιαύτης πανδαισίας καὶ συνεπῶς αἱ
εἰσπραξαὶς ἠλλοτρώθησαν εἰς βαθμὸν ἀνησυχαστικόν.

Ἡ ἐφετερινὴ συγγραφικὴ ἀποτυχία τῶν «Νέων Πα-
ναθηναίων», εἰς τὰ ὅποια ὁ κ. Σαγιώρ εἶχε προσδεθῇ
μοιροκρατικῶς, συνετέλεσεν ὅπως καὶ ἡ «Νέα Σκηνή»
παρασυρθῇ εἰς τὴν κρίσιν.

Εἰς τὸ «Πανελλήνιον» τὸ Σκαῖν Ριγκ, ἠλλοτρεῖ ἄλ-
λων ἔργων, ἐπέπλυνσε, καίτοι ἀπὸ τὸ ἀνιθαλὲς πνεῦμα
τοῦ φίλου Μωραϊτίνῃ ἀνεμένετο ἀπολαυστικότερα παρα-
γωγῇ.

Ὁ κ. Ξερόπουλος ἀφοῦ κατεκρήμυνε ἀπὸ τὸν Κόκ-
κινον βράχον τὴν ἀτυχὴ Σάντην καὶ ἐπαύσατο τὴν
Βιολάντη, ἐπετέθη κατὰ τῶν Ἑβραίων διὰ τῆς Ρα-
χὴλ, ἣτις ἔπρεσεν ἀξιοθρόνητον θῦμα ὅχι τῆς τριπλῆς
θερησκευτικῆς ἀλλαξοπιστίας τῆς, ἀλλὰ τοῦ αὐτοθαναμα-
σμοῦ τοῦ συγγραφέως τῆς.

Ἡ «Ραχήλ» δὲν ἐπέζησε, διότι ὡς ἔργον δραματικόν
ἦτο ἐφάμιλλον τῆς «Κοντέσας Βαλέραινας». Ἀλλ' ἂν
ἀποτυγχάνον τὰ τραγικὰ ἔργα τοῦ κ. Ξεροπούλου, ἀπο-
ζημιούμεθα μὲ τὴν φαιδρὰν κριτικὴν περὶ τῶν θηρυσι-
μαίων του. Ὁ κ. Ξερόπουλος ἔχει τὴν ἀδυναμίαν ὅχι
μόνον νὰ γράφῃ ἄτονα ἔργα, ἀλλὰ νὰ γράφῃ καὶ ἀπολο-
γητικούς. Καὶ φαντάζεται ὅλους ἐχθρούς, συνωμώσαντας
νὰ καταρτίωσιν τὴν... θεατρικὴν δόξαν του καὶ δὲν δι-
στάζει νὰ ἀναιρετῇ διδίδος μὲ παιδικὴν ἀφέλειαν τὰ ἔρ-
γα του ἀριστουργήματα! Ἀλλ' ἂν τὴν Σάντην ἔσωσεν ἓνα
γέλοιότης Κυβέλης—ἡ ὅποια χάρις εἰς μίαν γυναικίαν αὐ-
ταρέσκειαν ἐνεφανίσθη ἥδη 25αῖς—ἂν προκειμένον
περὶ τῆς Βιολάντης ἔγινε πολὺς λόγος διὰ τὴν... στάμναν
τῆς, τὴν Ραχήλ δὲν ἔσωσεν οὔτε ὁ πυροβολισμὸς κἂν,
ὅστις ἀφύπνισε τοὺς κοιμισμένους θεατὰς...

Ἀσπασία Ἰακωβίδου

Ἡ «Μελάχρα» δὲν προσέθηκε τίποτε εἰς τὴν ἀγα-
θὴν ἄλλως γνῶμην τὴν κρατοῦσαν περὶ τοῦ δραματικοῦ
ταλάντου τοῦ κ. Χόρν. Οἱ «Πετροχάρηδες» παραμέ-
νουν καὶ πάλιν τὸ καλλίτερόν του ἔργον.

Ἡ ὀπερέττα διὰ τῶν δύο θιάσων, Νίκα καὶ Πα-
παϊωάννου, δὲν ἐδικαίωσε τὰς προσδοκίας ἃς εἶχε δη-
μιουργήσῃ ἡ περιουρὴ ἐπιτυχία τῆς «Μαριζέλ Νιτόνς».
Ἡ «Ἐὐθυμὴ χήρα» ἐν τούτοις καὶ τὸ «Ὀνειρώδες βᾶλς»
ἐπαίχθησαν συχνὰ καὶ σχεδὸν ὑποφερτά.

Ἀπὸ τὰς νέας ἡθοποιούς, διεκρίθη κατὰ τὰς ὀλίδας
ἐν τῷ θεάτρῳ Νεαπόλεως παραστάσεσι ἡ κυρία Ἀσπα-
σία Ἰακωβίδου, τὸ γένος Τασόγλου, οὗτος τοῦ νεα-
ρωτέρου τῶν θιασαρχῶν κ. Μ. Ἰακωβίδου, τοῦ τόσον
διακρινόμενον εἰς τοὺς κομικοὺς ρόλους. Ἡ κυρία Ἰα-
κωβίδου παίζει μὲ φνισκότητα καὶ χάριν.

Ὁ «Κινηματογράφος τοῦ 1903» τοῦ κ. Πολ. Δημη-
τρακοπούλου, διεπίστωσε ἀπαξ εἶναι τὴν ἱκανότητα μεθ'
ἧς ὁ πολυγραφώτατος συγγραφεὺς μὲ κινηματογραφικὴν
εὐχέριαν γράφει τὰ ἔργα του. Εἶπε δὲ ὁ μᾶλλον αἰσιό-
δοξος τῶν συγγραφέων ἡ ἀποτυχία τὸν ἐμπνέει νὰ
γράφῃ, οἷον ἐκδικούμενος τὴν κακοτυχίαν, νέα ἔργα.
Τὸ παράδογμα τὸ ὅποτον διαβάζει ἡ δ. Κοτοπούλη φαί-
νεται νὰ εἶνε τὸ κύκνειον ἄσμα τῶν ἐπιθεωρήσεων.

